

Statskup i en eller anden mere eller mindre kras Form. Det er Noget, hvorpaa man ikke lægger det allermindste Skjul, tværtimod, det er fra Regeringens Benner's Side og deres Presses Side blevet sagt paa en for Folkethinget saa haancende og fornærmende Maade som vel muligt og med en saa stor Tilfredshed over egen Tapperhed og overlegen Statsmandsvisdom, at det vilde være Synd, om jeg ikke fremdrog det her for at konstatere det. Nu kan man ganske vist sige, at hvad Regeringens Benner og Presse i Almindelighed er enig om, at de ville gjøre til Foraaet, kan have sin Betydning, navnlig sin taktsfulde Betydning i Henjænde til at bedømme, hvor megen Alvor der ligger i politiske Forhandlinger, naar man saaledes tager sin Beslutning i Forveien, men strengt taget kan det være os her ligegyldigt. Jeg skal ogsaa lade dette ligge. Men i den senere Tid har det ikke blot været de uansvarlige Redaktører eller de politiserende og Foredrag holdende private Politilere, der have udtalt sig paa den Maade, men det har ogsaa fundet sit Udtryk i Regeringens eget officielle Organ, „Berlingske Tidende“. „Berlingske Tidende“, som ellers er et respektabelt, meget stille og alderstegent Blad, har i den sidste Tid været Tumlplads for de vildeste Videnskaber, og det har ikke blot været unge, men gamle, ærværdige Mænd, som der have gratuleret hinanden til, at de vare komne saa vidt, at de opfordrede Regeringen og Medborgere af deres Meningsfæller til aabent at sætte sig ud over Grundlovens tydeligste og klareste Bestemmelse, opfordrede dem til Handlinger, om hvis forbrøderste, hvis . . . ja jeg vil ikke bruge noget stærkt Udtryk, jeg vil kun sige, om hvis forbrøderste Karakter der ikke hos nogen oplyst Mand her i Landet kan være den allersjæreste Tvivl. Jeg antager, at disse begejstrede Meningsudveglinger i „Berlingske Tidende“ for en Del skyldes Mangel paa Klarhed hos Vedkommende selv om, hvad der er sagt, thi jeg kan ikke antage, at nogen af disse forøvrigt hæderlige Mænd vilde opfordre til Handlinger, vidende, at de hverken kunde fornes med Væge eller Ret, thi det kunne disse Handlinger ikke. Jeg refererer altsaa udtrykkelig, at jeg er overbevist om, at det ikke har været de Forfattere, der have skrevet, bevidst, at det var Handlinger, der i og for sig implicere Mened. Jeg tror altsaa ikke, at dette har været dem klart, da de opfordrede dertil. Saadanne Handlinger er det altsaa, som af selve Regeringens officielle Organ ere blevne anpriste, og der har i det Hele udviklet sig en baade anonym og med Navn forsynet Literatur i dette

Blad, som virkelig har gjort det overordentlig tvivlsomt for Finantsudvalget, om der var nogen Grund for os til at arbejde mere. Regeringen er nemlig efter vor Formening ikke uden Ansvar heri, da Regeringen har Ansvar lige overfor, hvad der staar i „Berlingske Tidende“, og saa naar den ikke selv skriver det, thi Enhver veed, at Regeringen har Indflydelse paa dette Blad, ja paa Valget af dets Redaktør, og i det Hele taget har Kontrol med Bladet, det er der Ingen, der er i nogensomhelst Tvivl om, og den Maade, hvorpaa Regeringen tilkjendegiver sine Anskuelser gennem Bladet, hvilket ogsaa sker uden Navn, ikke officielt, men officielt, giver jo særlig Opfordring til Regeringen om at være særlig varsom og at være særlig paa, at ikke unge og gamle Vidkatte tumle sig altfor galt i Bladet. Regeringen er jo ellers ikke saa lemfaeldig. Naar en Lærer ved en af Statens Skoler blot kommer til at udtale en afvigende Mening fra den, man hidtil har havt om Kampen mellem Danmark og Tydskland, faar han strax sin Afsted, og han havde dog ikke udtalt sig i „Berlingske Tidende“, men kun i et saa synligt Blad som „Morgenbladet“, som Regeringen aabenbart ikke har Ansvar for, og naar en Høistoleforstander yttre Noget ude i Landet om at han har Sympathi for de russiske Militærs Bestræbelser, og dette refereres til Regeringen, saa forholder den sig ikke en Gang hos denne Mand, men tager øieblikkelig Manden frem til Afstraffelse og banlyser hans Høistole fra den almindelige Oplysnings Vilkaar. Jeg vil endvidere blot minde om den allersidste Tid, da en Mand i et offentligt Møde opfordrede Borgerne til at værne Lov og Ret med Vaaben i Haand, saa blev Manden strax sat under Tiltale for en saa skammelig Forbindelse som den at ville værne om Lov og Ret. Altsaa, Regeringen er paapasselig paa dette Omraade; det Mindste, der blot indeholder den fjerneste, endog blot tvivlsomme Tilnærmelse til noget Revolutionært, saa er Regeringen strax ved Haanden, men i den anden Retning trives de skammeligste Ulyster, uden at Regeringen finder Anledning til at sige Noget derimod, og Statskup og den anden Slags Uovlighed høre dog til samme Skuffe. Det kan derfor for fuldt og ramme Alvor siges, tror jeg, at den offentlige Mening virkelig er i Tvivl om, hvorvidt Regeringen ikke har fundet Behag i der Maade, hvorpaa disse Udtalelser ere fremkomne, og virkelig samstemmer med sine Benner, med sine Blade, med sine Organer, i hele den Maade at drive Politik paa. Men hvis det er Tilfældet, er det virkelig meningsløst af os at arbejde i